

SLUŽEBNÍK BOŽÍ

POSTAVY:

TOMÁŠ

KOCOUR

MÁMA

TÁTA

DOKTOR

KLÁRA

NÝVLT

atd.

SCÉNA 1 (DOMA)

TOMÁŠ (*spiklenecky*): Nikdy předtím jsem se to neučil, ale stejně na to mám talent. To jsem asi podědil po mámě. Ona je šikovná, ale od doby, kdy má tu velkou, vytahanou bradu, tak je furt smutná. Takhle si to přehnete, velkej bílej papír napůl, jo?

Ozve se dětský smích.

TOMÁŠ: Pak je to čtverec, ne úplně, ale když utrhnete ten kus, co je navíc, ten kus, co nikdo nemá rád, ten kus, co překáží! (*frustrovaně*) Tak to bude základ. Pak stačí přehnout rohy, otočit to a zase je přehnout. Ne ty samý rohy, ale ty další...

MÁMA: (*přes dveře*): Už to mám. Tomáši, pojd'!

TOMÁŠ: (*rozrušeně*): To je hezký, že už to máš složený, ale já to ještě nestačil vysvětlit!

Kroky, otevření dveří.

MÁMA: Můžeš mi říct, co tady zase děláš, Tomáši?

TOMÁŠ: Učím je, jak se vyrábí klapačka. Stačí na to jen jeden papír, jedinej!

MÁMA: Koho to učíš, prosím tě? Už je oběd. Udělala jsem šišky s mákem. To máš přece rád, ne?

TOMÁŠ: Mám, ale tady je potřeba přehnout všechny rohy, pěkně popořádku. Slyšíte? Neudělejte to špatně, jinak to bude nedokonalý. Bůh nemá nedokonalý věci rád.

MÁMA: Co blbneš, prosimtě? Tebe přece miluje.

TOMÁŠ: Ne.

MÁMA: Pak to doděláš. Však oni počkaj.

Oba jdou do kuchyně, parkety vržou. Je slyšet zapnutá digestoř a tikání hodin. Odsunutí židlí od stolu. Cinkot nádobí a příborů.

MÁMA: Vzal sis dneska prášky?

TOMÁŠ: (vyrovnaně) Mně už je líp.

MÁMA: Dělán si o tebe starosti. Možná bys měl zase zkusit nějakou terapii.

TOMÁŠ: Jestli myslíš to, co se stalo před chvílí, tak to byl omyl. Občas mám jen pocit něčí přítomnosti, ale neslyším je.

MÁMA: Nikoho?

TOMÁŠ: Všechny hlasy jsou pryč. Je tady jen ten tvůj.

MÁMA: To jsem ráda, Tomáši.

TOMÁŠ: (s plnou pusou): Půjdu se projít. Potřebuju přemýšlet o životě.

MÁMA: (vážně): A kdy doděláš tu věc z papíru?

TOMÁŠ: Potom. Přijdu dřív než Klekánice.

SCÉNA 2 (V OBCHOĐÁKU)

Pípání pokladen, šustění, vzdálená hudba. Překrývající se hlasy lidí a vzdálené mumlání.

HLÁŠENÍ: Pozor! Nezapomeňte na naše akční slevy z letáku! Dnes - mražené kuře jen za 46,90! Zastavte se na ochutnávku sušeného masa SPECIAL, 10 gramů jen za 52 korun! To

vše v rámci našeho indiánského týdne! PANEM, váš domov.

HOLČIČKA: Tati, ten pán stojí Mařence na ruce!

STARŠÍ PÁN: S dovolením, prosím vás. Zašlápnul jste mojí dceři panenku.

TOMÁŠ: Promiňte, zaposlouchal jsem se do akčních slev. 46,90, to je docela dobrá cena, nemyslíte?

STARŠÍ PÁN: (*spiklenecky*) Můj známý chová kuřata. Zaručená kvalita. Jedno za čtyřicet korun.

TOMÁŠ: (*se zájmem*) Jo?

STARŠÍ PÁN: No jo! Jsou velký jak bejk, člověče!

HOLČIČKA: Tati, Mařenka!

TOMÁŠ (*rozpačitě*): To je trapné, ještě jednou se omouvám. Myslím, že se jí na obličej nalepil lístek z ředkviček. Tady máte, slečno.

HOLČIČKA: Mně je jenom deset.

STARŠÍ PÁN: Zastavte se, kdybyste byl někdy v Kohoutovicích!

Kroky, strkání, šustění.

TOMÁŠ: Mám obchodáky rád. Radši, než zámky, kde jsou obrazy všech mrtvejch šlechticů a princezen. Líbí se mi, že může být tolik jídla na jednom místě. A lidí. Všichni se mračejí, spěchají, ale nikdo není postava z obrazu. V PANEMU si nikdy nepřipadám sám.

Chodím sem několikrát týdně. Je to moje oblíbená činnost, když zrovna nevyrábím z papírů tichým lidem. Tichý lidi. Tak říká máma mým problémům. Už totiž

neslyším hlasy jako dřív, ale stejně mám pocit, že na mě občas někdo čumí. A když se nehlídám, začnu pro ně vyrábět, a to mi většinou zabere celý dopoledne.

Dobrý den, mohl bych ochutnat to sušený maso, co nabízíte v letáku?

DÍVKA: Jen si poslužte. Máme kořeněné, s barbecue omáčkou, anebo solené.

TOMÁŠ: Můžu ochutnat všechny?

DÍVKA: To bohužel není možné, pane.

TOMÁŠ: Tak ochutnám třikrát barbecue.

(*s plnou pusou*): Většinou mám problém se s někým domluvit. Lidi neragujou tak, jak bych čekal. Moje jediná kamarádka je Klára, která bydlí v bytě vedle mého pokoje. Je to operní zpěvačka. Miluju ji už od svých šestnácti. A před rokem jsem s ní prvně mluvil.

SCÉNA 3 (NA CHODBĚ DOMU)

Odemykání dveří, ruch z ulice. Klapání podpatků po schodech.

KLÁRA: Haló! No vy. Prosím vás, mně za chvíli přijedou na pomoc, ale já bych to potřebovala dostrkat aspoň do chodby, aby mně tam nenašlapali, však to znáte. Chlapi velký pomalu jak skříně, na botách bahno, s ničím se nemažou. Tak pane! Slyšíte mě?

TOMÁŠ: To mluvíte na mě?

KLÁRA: A na koho jinýho? Na koho jinýho?! (*Zakřičí a ozvěna domu jí otázku vrátí. Klára se zasměje.*) Vy bydlíte tady v tom bytě s mámou, že jo? Vy jste ten -

TOMÁŠ: Kdo?

KLÁRA: (*se studem v hlase*) Nemocnej kluk.

TOMÁŠ: Léčím se. Beru léky.

KLÁRA: Tak já vás nebudu otravovat. Chtěla jsem dostat jen ten šatník blíž ke dveřím...

TOMÁŠ: Zujte se.

KLÁRA: Cože?

TOMÁŠ: No jdem ten šatník odtáhnout. Na těchhle jehlách se do toho nemůžete pořádně opřít. A já to bez vás nezvládnu, jsem slabej.

SCÉNA 4 (V OBCHOĎÁKU)

Pípání pokladen, rozhovory lidí, šustění.

TOMÁŠ: Jsem slabej. Ale zdravěj. Je to dobrý. Párkrát se projdu kolem jogurtů a půjdu domů. Je to dobrý. Zapnu lampičku, budu si číst životopis Kryštofa Kolumba a přes zed' uslyším Klářin zpěv...

HLÁŠENÍ: Pozor! Nezapomeňte na naše akční slevy z letáku! Dnes - mražené kuře jen za 46,90! Zastavte se na ochutnávku sušeného masa SPECIAL, 10 gramů jen za 52 korun! To vše v rámci našeho indiánského týdne! PANEM, váš domov.

TOMÁŠ: Zvládnu to a pak se s ní ožením. Ještě dvacet osm pilulek, to je dvacet osm nocí. A hlavně žádný vyrábění z papíru! Jasný?! To nemůžeš. Možná by pomohla nějaká meditace a kdyby máma vařila šišky s mákem každý den. A sklenička mlíka s medem na dobrou noc. Žádný další terapie nejsou potřeba. Jsem zdravěj.

Už žádný klapáčky. A papírový vlašťovky.

KOCOUR (*kultivovaně*): Začínáte vzbuzovat zájem kolemjdoucích. Jedna z těch starých žen už dobu v ruce svírá plato s vejci a upírá na vás svoje pomněnkově modré oči zpoza

brýlí. No nejsem já geniální básník? Básníci mají v nebi pevně dané místo i za tu cenu, že se rouhají a během opileckých radovánek tvrdí, že přijdou do pekla.

TOMÁŠ: Kdo-

KOCOUR: Já.

TOMÁŠ: Mluví na mě kocour?! Haló, je tady zvíře! Paní, neztratilo se vám koťátko?

KOCOUR: To není zrovna chytré. Ostatní mě nevidí.

TOMÁŠ: Ale jak to? Myslel jsem, že jsem ten prášek snědl. Pamatuju si, jak si napouštím do sklenice vodu a zapíjím ho.

KOCOUR: Jděte podél jogurtů a žervé k východu, prosím.

TOMÁŠ: Přeskočilo mi úplně? Definitivně?

KOCOUR: Jen smrt je definitivní. Podél žervé, prosím. Tak je to správně.

TOMÁŠ: Ted' mě navždycky odvedou od Kláry a zavrou mě do léčebny. Píchnou mi pod kůži sedativa, nechaj mě hnít v kamizole-

KOCOUR: V kazajce.

TOMÁŠ: V kazajce. Už nikdy Kláru neuvidím a neuslyším její hlas. Tak blízko. Za tenkou panelákovou zdí. Byla tak blízko. *(popotáhne)*

SCÉNA 5 (PŘED OBCHOĐÁKEM)

Zvuk pokladen zesílí a pak se zcela vytratí. Otevření automatických dveří a zpěv ptáků. Kroky po chodníku, projíždějící auta.

TOMÁŠ: Myslím-asi bych si dal cigaretu. A trochu se i motá hlava.

KOCOUR: Nikdy jste nekouřil. Neměl byste s tím začínat v sedmadvaceti. Víte přece, že váš strýc, cirkusák Marek, zemřel na rakovinu plic.

TOMÁŠ (*hystericky*): A pořád slyším mluvit zvíře. Měl jsem za svůj život různé halucinace, ve kterých se vyskytovaly zvířata, ale žádný z nich nikdy nemluvil. Aspoň ne tak poučně.

Jednou se mi zdálo, že do pokoje vletěl kos, a to zrovna ve chvíli, kdy zpívala Klára za zdí Ave Maria, moji oblíbenou písničku. Trvalo to jen pár minut. Kos kroužil kolem a já se hrozně bál. Přikryl jsem se dekou, která byla nejbliž, protože jsem zrovna seděl na posteli, to dá rozum. A kos na mě furt zíral, načež se usadil na lampu a splynul s ní. Přisahám, že měl tři oči.

KOCOUR: Já ale nejsem halucinace. Přišel jsem docela záměrně.

TOMÁŠ: To jako že jsem si tenhle druh nemoci naschvál vyvolal?

KOCOUR: Ne, vy za to nemůžete. Tahle nemoc je jen hloupá náhoda a nepříjemnost, ale já s ní nemám nic společného. Přišel jsem, protože mě poslal Bůh.

TOMÁŠ: (*rozrušeně*) Bůh mě nenávidí.

KOCOUR: (*otráveně*) Nojo, Bůh ví, že si to myslíte.

TOMÁŠ: Takže je to pravda.

KOCOUR: Proč by mě za vámi posílal, kdyby vás nenáviděl?

TOMÁŠ: To je dobrá otázka. Proč by tě za mnou posílal?

KOCOUR: Tady na parkovišti je nepříjemný vítr a fouká mi do uší. Nemůžeme si promluvit někde v klidu a u jídla?

SCÉNA 6 (RYCHLÉ OBČERSTVENÍ)

Cinknutí zvonku na dveřích. Překrývající se hlasy lidí a prskání omastku.

ŽENA 1: Kečup nebo tatarku? A hranolky teda střední? Dášo, hod' mi tam dvoje střední. No, tak to máte za...

MALÝ CHLAPEC: Ještě bezednou colu! Hodně coly.

ŽENA 2 (*unaveně*): Dejte mu to bezedný pití, prosím vás.

ŽENA 1: Je mi líto, ale to u nás nevedeme.

MALÝ CHLAPEC: Já bych ale...

ŽENA 2: To tady nevedou! Dejte mi tři coly light a už neotravuj.

ŽENA 1: Prosím?

ŽENA 2: To bylo na kluka.

ŽENA 1: Dášo, prosimtě, můžeš na chvíli na pokladnu? Já pudu radši k hranolkám. Na tohle už nemám nervy. Třetí člověk, co mi dneska nadává. No tak, Dášeno! Sakra. Sto padesát dva. Díky. Další! Co chcete?!

TOMÁŠ: Asi chickenburger. Nebo dva, jeden pro kocoura.

ŽENA 1: To mělo být legrační?

TOMÁŠ: Ne, nabízel jsem mu myš, ale to odmítl. Vypadá to, že ani šišky s mákem nedokáže ocenit. Je dobré kázat v nábeženství o pokoře, když kocour nesní, co mu dáte? Ptám se.

KOCOUR: Radši brzděte, prosím vás.

TOMÁŠ: *(pokorně)* Pardon.

ŽENA 1: Dva chickenburgery. Drobný si nechám, souhlasíte?

TOMÁŠ: No já-

ŽENA 1: Další!

Kroky, zavržení židlí, když se Tomáš přisune ke stolu a začne rozbalovat svůj burger.

KOCOUR: Docela to ujde. Dovolte, abych vám řekl, proč jsem tady.

TOMÁŠ: Protože mám podle doktora Skočdopole schizofrenii.

KOCOUR: Tak to není úplně přesné. Navíc má doktor svoje vlastní problémy. Věděl jste, že na vašem posledním setkání trpěl těžkou migrénou a ani se neobtěžoval vyslechnout si vaše obavy plynoucí z toho, že občas slýcháváte dětský smích, ačkoli by ty modré pilulky měly utlomit i tento -hmm - projev halucinací?

TOMÁŠ: A ty jsi tady, abys mi pomohl?

KOCOUR: Ne. Přišel jsem, protože potřebuji vaši pomoc. Můj Pán vás potřebuje. *(spiklenecky)* Copak nechcete naplnit svoje životní poslání? Máte až přílišný strach, že jste tady bezdůvodně. Ale teď si vás Bůh vybral.

TOMÁŠ: A tomu mám věřit jak?

KOCOUR: Otázka je, jak vás mám přesvědčit. Zvolte si způsob.

TOMÁŠ: Tak... ukradni v támhlejší trafice naproti loftky.

KOCOUR: A pak uvěříte tomu, že jsem nebeské stvoření?

TOMÁŠ: Ne, pak uvidím, že umíš krást. To ve mně možná vzbudí důvěru. Můj táta kradl hodně. Myslím, že většinou okrádal lidi na ulici. Měl dobrou práci, byl stavař. Ale z tohohle se stal jeho koníček, obzvlášť po letech, co spolu s mámou žili. Asi v tom spatřoval nějaký vzrušení.

Pamatuju si na den, kdy přišel naposledy. To už jsem o své nemoci věděl. Ale pak se to zhoršilo.

SCÉNA 7 (DOMA)

V pozadí hraje píseň Ave Maria, utlumeně, a déšť bubnuje do parapetu. Ozve se odemykání dveří a kroky. Potom někdo naléhavě, ale potichu zaklepe.

TÁTA: Tome, spíš? Čau, hele - říkal jsem ti, ať neseďáš v tom okně. Chceš snad spadnout dolů?

TOMÁŠ: Táto! Kdes byl?! Měl jsem strach.

TÁTA: Nono, hlavně potichu. Nechceš přece vzbudit mámu, že ne?

Zavření okna, déšť je teď víc v pozadí. Píseň Ave Maria přestane úplně.

TÁTA: Pojd', sedni si ke mně. Musím si s tebou popovídat jako s velkým chlapem. Už nejsi malej, musíš některý věci pochopit. Je to tak, Tomáši?

TOMÁŠ: Dneska jsem přišel ze školy dřív, táto. Zase jsem to viděl.

TÁTA: Synku, na tohle teď nemáme čas. Nedívej se na mě takhle... No dobře, cos viděl?

TOMÁŠ: Takovou paní, stála uprostřed třídy a svítila. Svítila tak moc, že jsem musel zavřít oči. A pak se usmála, tak jsem k ní natáhnul ruce. Spadnul jsem na zem a ona zmizela. Všichni se smáli, nejvíc Radek. Říkal, že jsem mentál. Co to znamená?

TÁTA: Podívej, Tome, na světě existuje spoustu lidí. A situací. Někdy je nemusíme vůbec chápat. Občas se stane něco ošklivého, občas něco nutného a někdy, někdy přijde zázrak. Ty máš svůj zázrak.

TOMÁŠ: Ale ostatní nevidí-

TÁTA (*přísně*) : Chci, abys o tom, co se ti děje, přemýšlel jako o zázraku. Slib mi to.

TOMÁŠ (*přiškrčeně*) Slibuju.

TÁTA: Tak to seš pašák. Podívej, teď ti něco dám a budu chtít další slib. Dva sliby v jeden den, to asi není moc fér, ale zkus to pro mě udělat.

TOMÁŠ: Máš na ruce krev. Ty ses říznul? Táto...

TÁTA: Ne, nerozsvěcej. Nechcem přece, aby si někdo tam venku myslel, že ještě nespíme. Na nastav ruku.

TOMÁŠ: To je kapesník?

TÁTA: Docela obyčejnej. Ale v něm je něco, co ti jednou zajistí lepší život. Slib mi, že to neztratíš a že to použiješ jenom když nebude jiná možnost.

TOMÁŠ: Čestně.

TÁTA: Táta ted' musí jít. (*mlasknutí - pusa*) Dáš ode mě něco mámě, prosím tě?

TOMÁŠ: (*nahlas*) A co, táto? (*potichu*) A co?

TÁTA: Malej, ale důležitěj kus naděje.

SCÉNA 8 (RYCHLÉ OBČERSTVENÍ)

Ruch nabývá na intenzitě. V pozadí je slyšet řev ŽENY 1, která se vzteká.

TOMÁŠ: Ne všichni zloději jsou nečestný.

KOCOUR: Tak já ty loftky ukradnu, jestli vás to potěší.

TOMÁŠ: Víš, proč jsem přesvědčenej, že se ke mně Bůh obrátil zády?

KOCOUR: Víím to naprosto přesně. Ale ted' jsem tu já a potřebuji pomoct. Tak chce a káže můj Pán. Abyste chápal, nejde tady o žádné vylepšení reputace. Vy Pánovi nic nedlužíte. Četl jsem váš životopis. Žijete docela obyčejný život se starou matkou. Váš otec je nezvěstný. Rád vysáváte. Budete ještě dojídat ten salát?

TOMÁŠ: (*znechuceně*) Ani ne.

KOCOUR: Nedávno se, řekněme, stala taková nepříjemnost. (*šeptem*) Někdo ukradl z truhlice pár kouzel. Řekněme spíš, že kletbiček. Je to vážně dost nepříjemné. Některé kletby se samozřejmě rozprchly, ale jedna byla podle všeho nedávno použita.

TOMÁŠ: K čemu?

KOCOUR: K čemu se asi tak používají kletby? Aby uvrhly někoho do zakletí. Logicky.

TOMÁŠ: Takže přicházíš nejen s poselstvím Božím, ale chceš mi namlvit, že se nacházíme

ve světě kouzel? *(vyprskne smíchy)*

KOCOUR: Ne. Ale mohli bychom, a na to není nikdo ze smrtelníků připraven. Copak vám nestačí vaše představy?

TOMÁŠ: Už žádný nemívám. Teda až teď, když se bavím s tebou.

KOCOUR: Prosím vás! Kdybyste v koutku svojí mysli nechápal důležitost tohoto setkání, už byste dávno odešel. Ale vy jste nám zaplatil příjemnou svačinu a posloucháte. Ptám se proč? Neptám. Halucinace jsou taky jistý druh kouzel. Někdy horších, někdy lepších. Víte ale, že se proti nim těžko zasahuje. Co by se stalo se světem, kdyby všichni viděli, co vy?

TOMÁŠ: Takže přiznáváš, že jsem cvok?

KOCOUR: To kategoricky odmítám. Jste jen jiný člověk. Bojujete proti démonům jinak. Potřebuji vaši pomoc. Možná vám pak budu schopen odpovědět na některé otázky.

TOMÁŠ: Třeba kde je můj táta?

KOCOUR: *(váhavě)* Pravděpodobně.

TOMÁŠ *(povzdychnutí)* : Tak teda dobře. Řekni, co potřebuješ.

KOCOUR: A mám napřed ukrást ty loftky?

TOMÁŠ: Neblázni. Já přece nikdy nekouřil.

SCÉNA 9 (DOMOV)

Odemykání dveří, tlumený zvuk televizních zpráv z obývacího pokoje. Zouvání bot.

TOMÁŠ: Máma většinou sedává u televize a nebo listuje v časopisech, kde je spousta drbů o slavných lidech. Obývací je menší a slouží i jako její pokoj. Možná proto je taková shrbená a všelijak zkroucená. Už několik let spí totiž na sedačce.

Cvaknutí vypínače. Zvuk tekoucí vody.

TOMÁŠ: Na policičce vedle knih má sošku Panny Marie. Nikdy jsem nenašel odvahu k tomu, abych jí řekl, že jsem tu ženu už několikrát viděl, když jsem byl mladší, a že svítila. Věděl to jen táta a to, že jednoho dne zmizel, bylo znamením, abych o tom nikomu neříkal. A když zmizela i ta žena, věděl jsem, že se na mě Bůh nedívá. Že se dívá jinam, mimo mě.

Zastavení vody, cvaknutí vypínače, kroky a otevření dveří.

Ozve se dětský smích.

TOMÁŠ: Ted' můžeme dodělat klapačku. Doufám, že jste ty papíry nijak nepotrhaly. Jestli je klapačka složená a pasuje vám na prsty, stačí ji zase sundat a napsat na ni fixou čísla. A vevnitř ji vybarvit. Na každé trojúhelníček jinou barvu.

Zesílený zvuk televize. Zaklepání na dveře.

MÁMA: *(přes dveře)* Ty už jsi doma, Tomáši?

TOMÁŠ *(zamyšleně)*: Dřív než klekánice.

MÁMA: Nechceš se chvíli dívat na televizi? Budou dávat film s tím svalovcem.

TOMÁŠ: *(podezíravě)* S Arnoldem?

MÁMA: Asi.

TOMÁŠ: Mám radši Sylvestra.

MÁMA: Zase vyrábíš? Chceš si pak zahrát?

TOMÁŠ: Ani ne, klapačky jsou pro děti.

MÁMA: A jak ses dneska měl v obchodě?

TOMÁŠ (*pookřeje*): Měli kuře za 46,90! Výtečná cena, nemyslíš?

MÁMA: Máš pravdu, to je vážně moc dobrá cena. Tak si pak nezapomeň vzít prášek, dobře? A vyčisti si zuby. Máma tě má ráda.

Kroky, zavření dveří.

TOMÁŠ (*spiklenecky*): Možná vás zajímá, co mi řekl Kocour. Před mámou jsem o tom nemohl mluvit, asi by to nepochopila a volala by doktora Skočdopole. Chtěla by pro mě další měsíce léčení a já bych definitivně přišel o Kláru.

Všechno se už brzo vrátí do zajatejch kolejí. Hned jak najdeme kletbu a Kocour ji odnese zpátky do truhly. Hned jak vysvobodíme Alenu Nývltovou. Zítra. To přijdu dýl než klekánice. A ted' už jsem ospalej. Už nemám sílu... čekat na... Klářin zpěv...

SCÉNA 10 (ULICE)

Zvuk projíždějících tramvají a ruch města. Troubení a ševelení lidských hlasů.

TOMÁŠ: Můžu dostat horkou čokoládu?

MRZUTÁ ŽENSKÁ: Nojo. Dvacet šest korun.

TOMÁŠ: Mám jenom dvacet pět, ale stejně bych si ji rád dal. Nevadí vám to? Ráno jsem

nestih snídani. Sice jsem si vzal do batohu nějaký jogurty a sušenky, ale nechci to vytahovat tady na ulici. Mohla byste mi tu korunu odpustit?

MRZUTÁ ŽENSKÁ: Seš snad nějaký magor?

TOMÁŠ: Jsem z támhletoho paneláku. Tak mohla byste mi tu čokoládu dát? Donesu vám tu korunu příští tejden.

KOCOUR: (*otráveně*) Nedonesete, protože ji pozítří srazí nováček z FASTDRIVE.

TOMÁŠ: Co to je?

KOCOUR: Taxislužba.

MRZUTÁ ŽENSKÁ: S kým se to bavíte?

TOMÁŠ: Se služebníkem božím.

MRZUTÁ ŽENSKÁ: Dej sem ti peníze a jdi, prosimtě. Tady máš tu svoji čokoládu. Na.

TOMÁŠ: Nasypala byste mi na ni trochu skořice?

MRZUTÁ ŽENSKÁ: Ne! To snad není možný...

Mumlání ženy se vzdaluje. Jsou slyšet kroky a usrkávání.

TOMÁŠ: Vždycky se podivuju nad tím, jak přehnaně dokážou lidi reagovat na docela všední a obyčejný žádosti. Nechci nějak kázat, ale copak by ji dobrej skutek zabil? Někde jsem četl, že skořice dokáže dobře a efektivně prohřát organismus. A v životopisech Kryštofa Kolumba se hodně mluví o zelí. Jedí kočky zelí?

KOCOUR: Já nejsem kočka. Už jsem to vysvětloval asi stokrát.

TOMÁŠ: No a kdo je ta Alena Nývltová? Nějaká pobožná dáma?

KOCOUR: To je docela obyčejná dáma, která neměla v životě mnoho štěstí. Ne, vidím vaši otázku. Nepřerušujte mě, prosím. Se smůlou a štěstím nemá Bůh pranic společného. On vás doprovází na vaší cestě, ale nemůže ji nijak změnit.

TOMÁŠ: Takže máme všichni nějaký osud?

KOCOUR: To je mýlka. Osud existuje, ale nikdo ho nepíše. Je to sled náhod a konfrontace vnějších a vnitřních činitelů. Tady se zastavte, prosím. Počkáme na ostrůvku a jednička nás sveze na konečnou. Musíme se dostat co nejbliž k Čarovnému lesu.

Zatroubení auta.

CIZÍ MUŽSKÝ HLAS: Kam koukáš, troubo?!Mohla z tebe bejt placka!

KOCOUR: Opatrně, prosím. Vaše smrt by narušila Pánovy plány. A nakonec nejspíš i ty vaše.

TOMÁŠ: Čarovnej les? To jako fakt?

KOCOUR: A čemu s vaší fantazií podivujete?

TOMÁŠ: Takže se tam nečaruje? Žádnej hejkal, skřítkové, baba Jaga...

KOCOUR: Ano i ne. Jisté však je, že i já mám smysl pro humor. Nemyslete si opak, prosím. Do Čarovného lesa, jehož název je v podstatě jenom hříčka, musíme vejít, abychom našli a zachránili Alenu Nývltovou.

Zvuk přijíždějící tramvaje.

TOMÁŠ: Ženská uprostřed lesa asi nebude tak těžko přehlídnutelná.

KOCOUR: Bude, pokud se potvrdí moje domněnka.

Otevření dveří tramvaje.

ODOSOBNĚNÝ ŽENSKÝ HLAS: Zastávka Pontského.

TOMÁŠ: Jaká domněnka?

KOCOUR (*povzdychne si*) Že je z paní Aleny Nývltové vinou zakletí pařez.

SCÉNA 11 (DOMOV)

Tikání hodin a zvuk mikrovlnky. Ta po chvíli pípne a utichne. Otevírání dvířek a šustění papírového pytlíku.

MÁMA: No tak... Jau. Sakra.

Sypání popcornu do misky, následováno máminým heknutím a jejími šouravými kroky do obývacího pokoje - přibližující se zvuk televize. Je slyšet přestřelka a hlas Chucka Norisse. Následuje znělka seriálu Walker Texas Ranger.

WALKER: Už jsem řekl, že tu loupež má na svědomí Billy a jeho banda.

MUŽSKÝ HLAS: Jak říkáš.

WALKER: Pošli tam Steva a Mika, musí se zaučit, jak to tady chodí. Tihle drsní hoši potřebují pravidla.

MUŽSKÝ HLAS: Jak říkáš!

WALKER: A my je naučíme respektu.

Máma nahlas chřoupe popcorn.

STROHÝ ŽENSKÝ HLAS: A máme tady upoutávku na televizní noviny. Jelikož se blíží podzim, na horách probíhá údržba lanovek. Na Berounsku se narodila malá liška, chodí se na ni dívat děti z okolních vesnic. Po seriálu Walker Texas Ranger bude následovat thriller Bezvětrí.

MÁMA: To už je hodin.

Šouravé kroky do chodby.

MÁMA: Tomáši?! Jsi doma? Tomáši, sakra...

Mačkání tlačítek na telefonu a vyzváněcí tón.

MÁMA: Haló? Tady Tomášova máma. Jelínková. Dělán si starosti, protože se můj syn Tomáš ještě nevrátil domů.

MUŽ (*tlumeně, z telefonu*) : A jak je to dlouho, paninko?

MÁMA: Odešel brzy ráno. Říkal, že stráví den venku, to on někdy dělá, rád se potuluje po obchodech. Myslím, že ho to nějak uklidňuje. No a vždycky se vrací dřív než klekánice, to je taková naše hra...

MUŽ: Paninko, hele, já nemám na hry čas. Kolik je vašemu synovi?

MÁMA: Dvacetsedm.

Z telefonu se ozve podrážděné zavrčení.

MÁMA: (*překotně*) Ale vy to nechápete. Tomáš je schizofrenik. Léčí se, jenže v poslední době mu už zase nebylo dobře. Dělán si o něj starosti.

MUŽ: Jak vypadá?

MÁMA: Hodně si pro sebe něco mumlá-

MUŽ: Mě ale zajímá jeho fyzický vzhled!

MÁMA: No je vysoký přes sto osmdesát, docela hubený. Má hnědé vlasy a taky vousy, ne dlouhé, nýbrž kratší...

MUŽ: Strniště.

MÁMA: Jo! (*šeptem*) Že ho najdete, šerife? Teda detektive. Můj muž se mi ztratil už před léty a já nikoho jiného než Tomáše nemám.

SCÉNA 12 (V LESE)

Křupání větviček a houkání sovy.

TOMÁŠ (*zamyšleně*): Naposledy jsem byl v lese s mámou. Po tátově zmizení jsem asi chtěl tak trochu převzít jeho roli, postarat se o ni. Pode mě totiž předčasně zestárla právě kvůli jeho krádežím. Ale nevyčítám mu to. Tak jsem ji vzal na procházku. Chodila kolem stromů, pokládala na ně ruce a tvář si otírala o kůru. Celou dobu nepromluvila ani slovo, zatímco já se ji snažil rozesmát a běhal jsem kolem ní s košíkem na houby. To je krásnej den, že jo? Nemyslíte?

Jejich vztah moh bejt kdysi dávno pro ostatní inspirativní. A teď jsem jí zbyl jen já. Zapomínám na to, jak se musí někdy cejtit. Tady v tý tmě se mi docela přesně vybavuje chuť mojí samoty, samoty mého pokoje, akorát že tu teď nemůžu slyšet ani Kláry zpěv. Jak asi musí bejt mámě? Možná si někdy chce sednout vedle mě, podávat mi bílý papíry a dívat se, jak stříhám a vybarvuju. A já chodím radši do PANEMU. Špatnej,

nemocnej kluk...

Vzal jsem si vůbec prášek, než jsem šel?

KOCOUR: Nemám tušení, ale už dobu si povídáte sám se sebou. Víím, že je to ve vašem případě běžné a nehněvám se, ačkoli jste mě před dobrou půlhodinou docela nemístně pomluvil ve větě, cituji: „jsem tady v lese s nějakou kočkou.“ Rád bych vám připomněl, že doopravdy nejsem kočka.

TOMÁŠ: Jsem dost unavený. Chodíme tady od časnýho rána. Už nemám ani jeden jogurt. A mám žízeň.

KOCOUR: Rád bych vám připomněl, že když jsme šli kolem studánky, odmítl jste se napít.

TOMÁŠ: Bylo tam bahno a žáby!

KOCOUR: Rád bych vám-

TOMÁŠ: Já už nechci nic připomínat! Jsem tady z nějakýho podivnýho důvodu a bavím se s halucinací.

KOCOUR: Vy si ale nemyslíte, že jsem halucinace. To už byste přece odešel.

TOMÁŠ: (*podrážděně*) Byl jsem zvědavý.

KOCOUR: Jestli vás Bůh doopravdy chová v přízni? Copak vám nestačí moje slovo?

TOMÁŠ: Třeba jsem tady jen abych zjistil, kde je můj táta.

KOCOUR: Jste tady, protože doufáte. Bůh vás přece nikdy nezavrhnul.

V dálce se ozývá vytí vlků.

TOMÁŠ: Tak proč jsem přestal vídat tu zář?

KOCOUR: (*slavnostně*) Protože jste našel svoji cestu!

TOMÁŠ: Na terapeutická sezení, kam mě poslal doktor Skočdopole.

KOCOUR: Ano, to ovšem...ano, muselo to být nepříjemné. Myslím, že jsem právě našel místo k přenocování. Lehněte si tady, prosím.

TOMÁŠ: K tomu pařezu? Není to-?

KOCOUR: Ne, kdepak. Vypadá to jako bývalá liščí nora. Tam vám bude teplo.

Znovu se ozve zavytí.

TOMÁŠ: Necejtím se tady zrovna příjemně. Nejradši bych se vrátil k mámě a dodělal tu klapačku.

KOCOUR: Půjdu se porozhlédnout kolem. Nedaleko by měla být skádka. Cítím staré železo a odpady. Vy klidně spěte. Jen spěte.

Křupání větviček.

TOMÁŠ (*zrychleně dýchá*) Chci jít taky. Sám tady nezůstanu.

Nejsi tady přece sám, uklidni se. A co když jo?! Kocoure!

Mámo! Táto! Kláro! Sežerou mě vlci. Vlci a jejich kouzla, otupí můj mozek jako bylinkovej čaj proti kašli. Musíš se uklidnit. Touhle cestou. Vrat' se pro mě, kocoure!
(*Poslední slovo se v ozvěně vrací.*)

Ozve se dětský smích.

DÍTĚ 1: Ty blázne!

DÍTĚ 2: Jsi ve snách!

DÍTĚ 3: Ve tmách!

DÍTĚ 4: A smrt na tebe čeká.

TOMÁŠ: Née!

Zakopne a kutálí se ze svahu, což je doprovázeno křupáním, šustěním a trhaným zvukem papírových krabic. Potom se ozve tupá rána.

Někde blízko zahouká sova.

SCÉNA 13: (VE SNU)

Zvuk kapající vody. Fouká silný vítr, který se opírá do měděných plátů. Vytvářejí podivný zvuk ne nepodobný vzdálenému hromobití.

Ozve se lapání po dechu. Všechny zvuky jsou nahrazeny tíživým prázdňem, asi jako když ponoříte hlavu pod vodu a hladina vás sevře.

Zakašlání. Někdo přerývavě oddychuje. Pak začne nahlas dávit. V pozadí je znovu slyšet kapající voda a vítr, tentokrát však utlumeně.

TÁTA: To je v pořádku. Musíš to dostat ven.

Tomáš se dál dáví.

TÁTA: Zkus trochu zaklonit hlavu, to ti pomůže.

TOMÁŠ: (*slabě*) Myslel jsem, že se utopím.

TÁTA: Nic ti nehrozilo. Je to krev, ne voda. Podívej se pořádně.

TOMÁŠ: Ale jak-?

TÁTA: Popravdě jsi uprostřed noci pravděpodobně narazil na opuštěnou skládku a skutátel ses dolů. Cestou ses pořezal o starou konzervu od sardinek. Víš přece, co jsem ti vyprávěl o sardinkách, ne? Že je chytaj vousatý námořníci a zavíraj k sobě, jednu vedle druhý. A ony se nemůžou pohnout, jen vedle sebe ležej, namáčkнутý, sevřený... Vždycky, když se potopí nějaká rybářská loď, může za to tichá nenávist ryb. No, to je jedno. Tys ke svý smůle narazil na ošklivou a zrezivělou plechovku, kde byla docela malá, scvrklá, zplesnivělá sardinka. (*povzbudivě*) Máš těžkou otravu krve, synku.

TOMÁŠ: Vrátil ses, abys mě zachránil?

TÁTA (*rozpačité*): To bohužel není úplně možný. Mluvíme spolu díky tobě.

TOMÁŠ: Je tady divný ticho. Tady bydlí tichý lidi?

TÁTA: Taky. A někdy naopak řvou. Tys nekřičel. Svalil ses z toho svahu jako balvan a praštil ses o dvířka starý lednice. Asi budeš ještě nějakou chvíli v bezvědomí.

TOMÁŠ: Ale tys přišel a našel mě.

TÁTA: Pořád spíš.

TOMÁŠ: Kocour slíbil, že mi poví, kde jsi... Proto jsem šel hledat Alenu Nývltovou, proto, jen abych zjistil, kde seš. Ještě jsem - slyšíš? - neměl odvahu podívat se, cos mi tenkrát dal.

TÁTA: Přece dárek. Nesmíš se bát to otevřít.

TOMÁŠ: Znáš kocoura?

TÁTA: (*váhavě*) Neznám.

TOMÁŠ: Takže není skutečnej?

TÁTA (*uchechtnutí*): To přece nemůžu tvrdit. Možná je opravdovější než hlasy těch dětí. Smějou se ti pořád?

TOMÁŠ: Pořád.

TÁTA: Ty můj synku... Tvůj strach dospívá místo tebe.

TOMÁŠ: Mám ho furt! Jsem blázen. Už ani nevím, čemu věřit. (*zachrchlání*) Ted' to konečně vypadá jako krev. Umírám?

TÁTA: Ano.

TOMÁŠ: A co mám dělat?!

TÁTA: Musíš se probudit a zavolat. Hezky nahlas. Kousek od místa tvýho pádu se prochází stará bába, ale je pořádně nahluchlá. Otevřeš oči, nadechneš se a budeš křičet. Platí?

TOMÁŠ: A co budeš dělat ty?

TÁTA: Čekat na tomhle místě, kdyby ses vrátil. Budu si přát, aby se to nestalo.

TOMÁŠ: Tak platí.

Zvuk odkapávající vody nahradí štěbetání ptáků a bzučení much přežívajících na skládce.

TOMÁŠ: (*slabě*) Táto... Pomoc! (*nahlas*) POMÓÓÓC!

SCÉNA 14 (NEMOCNICE/LÉČEBNA)

Pípání přístrojů u nemocničního lůžka a cvakání pletacích jehlic.

MÁMA (*polohlasem si zpívá*): V tom malém pokoji na konci chodby,
spí moje děťátko, spí klidně spánkem Božím
a já naň dohlížím.
Až bude starší, nechám mu vyrobit tři klíče,
jeden k otci, další k srdci matčinu
a ten třetí pro dívčinu.
Jí na veselce koupí petrklíče.
V tom malém pokoji na konci chodby,
spí synkovo děťátko, spí klidně spánkem Božím
a já naň dohlížím...

TOMÁŠ (*slabě*): Tuhletu si nepamatuju.

Zvuk pletacích jehlic ustane. Židle zaskřípe, kroky.

MÁMA: Měla jsem takovou starost! A nejdřív mi to vůbec nedošlo. Já- myslela jsem, že seš doma, Tomáši. V klidu jsem se dívala na televizi, dělala jsem popcorn jako vždycky. A- (*začne potichu vzlykat*).

TOMÁŠ (*slabě*): Moc mě mrzí, že ses o mě bála. Měl jsem hrozně divnej sen.

MÁMA (*popotáhne*): Našli tě v lese. Nějaká stará paní. Kdyby nešla na procházku, tak si ani nechci představovat, co by se- Já to snad ani nedokážu říct. Málem jsi umřel.

TOMÁŠ: Otrava krve?

MÁMA: Musel jsi prej v tý tmě šlápnout na starou vanu pokrytou morkým listím. A pak jsi sjel dolů. Hrozně si to vyčítám, Tomáši. Kdybych ti tenkrát nevzala ten mobil, moh sis zavolat o pomoc. Slibuju, že ted' ti ho zase dám, ale nesmíš volat na cizí čísla, dobře?

TOMÁŠ: Stejně jsem se praštil do hlavy, mami. Telefon by mi nepomoh.

Šustění.

MÁMA: Na, donesla jsem ho. Až bude víc peněz, koupím ti nějakou bez antény.

TOMÁŠ: Mami, to přece-

MÁMA: Ne, vezmi si ho. Prosím tě. Uložila jsem ti do kontaktů číslo na doktora Skočdopole.

Zavržení postele.

MÁMA: A ted' bys mi moh říct, cos dělal v tom lese, Tomáši. Starám se málo? Protože jestli jo, tak mi to řekni. Já vím, že si v poslední době moc nepovídáme, ale mně připadá, že o to ani nestojíš. Bud' něco vyrábíš, nebo chodíš na procházky. V tom je ten problém? Protože jestli se ti PANEM už omrzelo, můžeme spolu někdy jet do lesa. Já slibuju, že se budu víc snažit. Ten tátův odchod mě asi poznamenal víc, než jsem si připouštěla.

TOMÁŠ: Víš vůbec, kam-...?

MÁMA: Ne. Ale ráda věřím tomu, že se mu neodcházelo lehce.

TOMÁŠ: Já jsem si jistej, že tě miloval. Mluvil o tobě hezky, když jsem ho potkal.

MÁMA: Co to říkáš?

TOMÁŠ: *(rozpačitě)* Že o tobě vždycky mluvil hezky, než zmizel.

MÁMA: Netajíš mi něco, Tomáši?

TOMÁŠ: Víš, že se dřív vzducholodě plnily heliem? Ale vodík je levnější.

MÁMA: To jsem nevěděla.

Chvíli je ticho, je slyšet je pípání nemocničních přístrojů. Na chodbě spolu hovoří nějací lidé, ale akorát projdou kolem a jejich hlasy zmizí.

MÁMA: Doktor Skočdopole by byl rád, abys nastoupil léčbu v sanatoriu. Bude tam o tebe dobře postaráno. Jsou tam samí milí lidé a určitě se o tebe dokážou postarat.

TOMÁŠ: *(potichu)* A kdo se postará o tebe?

MÁMA: *(unaveně)* Tomáši, když tě dovezli, tak jsi- říkal jsi hrozně divný věci. Volal jsi nějakého pana Kocoura a pak, vypadalo to, že zase slyšíš hlasy.

Ozve se dětský smích.

MÁMA: Dělá si o tebe starosti.

TOMÁŠ: Vždyť už je mi líp. Za poslední měsíce jsem neslyšel skoro nic divného a nezvyklého. Jsem zdravěj, mami. Jsem zdravěj!

MÁMA: Uklidni se, prosím tě. Nesmíš se rozrušovat. Neboj se, zůstanu tady s tebou. Jedna sestra mi půjčila pletení. Zůstanu tady s tebou, Tomáši.

TOMÁŠ: Mohla-mohla bys mi donést nějaký papíry? Potřeboval bych si vyrobit klapáčku.

Vzdalující se kroky a klapnutí dveří. Malou chvíli je opět slyšet jenom pípání přístrojů. Následuje třepot ptačích křídel a utlumené zavrání.

TOMÁŠ: Nejdřív kocour a teď holub? (*nahlas*) Je tohle nějaká Božská forma zábavy?! Zmiz! Víím moc dobře, co jsi! Jsi normální lump! A mě teďka zavřou jako ptáčka do klece. Na místo, kde neuslyším Klárku zpívat!

Třeskot rozbíjených věcí. Jeden z přístrojů začne pípat nepravidelně.

TOMÁŠ: Tohle jsem si ale nevybral. Tohle odmítám.

Zvuk odtrhávání náplastí. Zašustění peřiny a spěšné kroky ke dveřím. Vzdalují se. V pokoji je slyšet jenom nepravidelné pípání.

Holub za oknem znovu zavrká.

SCÉNA 15 (NÁDRAŽÍ)

Šum zmatených hlasů a hluk ulice. V dálce jsou slyšet projíždějící tramvaje.

Otevření automatických dveří, vítr.

HLÁŠENÍ - MUŽSKÝ HLAS: Rychlík od společnosti Žák Nancy, Jidáš Iškariotský, přijede ke druhému nástupišti, kolej druhá. Vlak dále pokračuje do Předpeklí a Rudé Lhoty, přes Kohoutovice. Pravidelný příjezd vlaku je 14:28. Osobní vlak číslo 165, ze směru Světlovice nad Svitavou, přijede ke třetímu nástupišti, kolej první. Vlak dále pokračuje přes Křížaly až do Sadů. Pravidelný příjezd vlaku je 14:32.

DÁMA 1: No, dobrý, ale stejně bude mít nakonec zpoždění, tak je to vždycky.

DÁMA 2: To vážně, Věruško? Mně se to teda nikdy nestalo.

DÁMA 1: Však já to vim nejíp. Ted' říkaj, že je příjezd pravidelnej, ale nakonec se zasekne někde před městem. No aspoň si pak můžu koupit horký preclíky v tý pekárně. Jsou to vydřiduši, chtěj za ně pětadvacet.

DÁMA 2 (*zúčastněně*) : Nojo, no, ale co bys chtěla, Věru, tady na nádraží. Tam na rohu zrovna otevíraj nějaký levný knihkupectví a jestli je Rosamunde Pilcherová za 125 levná, tak to potěš kostě.

(*ztiší hlas*) Vidiš toho chlapa?

DÁMA 1: Toho s navoskovaným knírem?

DÁMA 2 (*potichu*) Ne, toho vedle.

DÁMA 1: Toho s tím obřím pupkem.

DÁMA 2: Ne. Ten v košili. Vypadá jak nějakej rapl. A podívej se mu na nohy. Nemá boty!

DÁMA 1 (*káravě*): Že ty se na to klevetění nevykašleš, Dano. Já se ti fakt divím. Tohle je pod mojí úroveň. Nejspíš je to jen nějakej aktivista.

DÁMA 2: Kam jdeš? Na ty preclíky?

HLÁŠENÍ - MUŽSKÝ HLAS: Osobní vlak číslo 165, ze směru Světlovice nad Svitavou, přijede ke třetímu nástupišti, kolej první. Vlak dále pokračuje přes Křížaly až do Sadů. Pravidelný příjezd vlaku je 14:32. Upozorňujeme, že vlak bude opožděn. Předpokládaná doba zpoždění je pět minut.

TOMÁŠ: Počkám na ten rychlík. Osobák sice nabízí víc času na přemýšlení, moh bych pár věcí přehodnotit, ale možná bude lepší jednat bezmyšlenkovitě. Táta jednou řekl, že čím víc lidi přemýšlej o svém bytí a o svojí existenci, tím větší maj strach.

To je dost moudrý, ale táta by asi nechtěl, aby sis jakkoli ublížil. A vstoupit na koleje, to trochu nebezpečím zavání.

Nemám co ztratit. Poslední zbytky zdravýho rozumu? A co Klára? A máma? O tu se postará Bůh. *(zařve)* Přece máme tichou dohodu, ne?!

CIZÍ KLUK: Ježišmarja, co tady řveš? Se hod' do klidu, ne?

TOMÁŠ *(šeptem)*: Ještě ses nepodíval, co ti dal tenkrát táta. Kde je to teď schovaný? Pod parketou v pokoji? Pod tou nejvrzavější. Ne. Vzpomeň si, jsem si jistej, že je to důležitý. Tak v sošce Panny Marie. Možná, mohla by to být pravda. Jen jestli je dutá.

HLÁŠENÍ - MUŽSKÝ HLAS: Rychlík od společnosti Žák Nancy, Jidáš Iškariotský, přijíždí ke druhému nástupišti, kolej druhá. Vlak dále pokračuje do Předpeklí a Rudé Lhoty, přes Kohoutovice. Pravidelný příjdez vlaku je 14:28.

TOMÁŠ: *(potichu)* Ještě jsem se nerozhod, jestli skočím.

DÁMA 2: Ještě jsem se nerozhodla, jestli to sním. Což o to, hezky voněj. Už jsem preclíky neměla ani nepamatuju. Ale já většinou svačím až ve tři. Nějakej perník s kafem.

DÁMA 1: Dano, podívej, už je tady zase.

Zvuk přijíždějícího vlaku.

DÁMA 2: Ten vlak?

DÁMA 1 *(s plnou pusou)* : Ten magor přece!

TOMÁŠ: Bude to dobrý. Hlavně v klidu. Mysli na to, co máš rád. Mléko s medem, ohřátý pěkně v rendlíku na sporáku, ne v mikrovlnce. Ta smrdí popcornem. Ta věc zabalená v kusu látky. Na omak pichlavá i hladká, ta věc-

Hlasité vyzvánění telefonu, o dost hlasitější, než je zvuk přijíždějícího vlaku. Vyzvánění

připomíná budík.

Někdo z lidí na peronu si odkašle ve snaze skrýt posměch.

TOMÁŠ: No, haló? Tady Tomáš.

KOCOUR: Tady kocour.

SCÉNA 16 (V OBCHOĐÁKU)

Pípání pokladen, šustění, vzdálená hudba. Překrývající se hlasy lidí a vzdálené mumlání.

HLÁŠENÍ: Pozor! Nezapomeňte na naše akční slevy z letáku! Dnes - kuřecí prsní řízky jen za 89,90! Zastavte se na ochutnávku čokoládových sušenek Shatterhand! 250 gramů jen za 42 Kč! To vše v rámci našeho indiánského týdne! PANEM, váš domov.

TOMÁŠ: Myslíš, že si tě pamatujou z minulý návštěvy? Určitě ne. Nic jsi přece neudělal. Jen jsme si tak povídali. Skotačili. Kocour říkal, že ho nikdo další vidět nemůže. Jenom já.

Nepřipadalo ti to nikdy docela podezřelý? Kuřecí prsní řízky za 89, 90, to není špatná cena, to teda rozhodně ne.

Dobrý den, můžu si vzít pár těch sušenek?

DÍVKA: Můžete si vzít jednu, pane. Balíček čítající deset Shatterhandů je možno zakoupit u pokladny.

TOMÁŠ: Tak teda jednu sušenku, prosím.

DÍVKA: Někdo vás okradl, pane? Vaše boty-

KOCOUR: Řekněte, že takhle bojujete proti kožešinovému průmyslu za práva zvířat.

TOMÁŠ (*nervózně*): Moje boty byly ze zvířat, tak jsem je vyhodil.

DÍVKA (*znechuceně*): Aha, no.

KOCOUR: Pojd'te, prosím vás. Nerad vám to říkám, ale znovu vzbuzujete nepříjemnou pozornost. Nemohl jste si pro toto setkání vybrat vhodnější oděv?

TOMÁŠ: Tak hele, tohle má být nějaká božská starost? Protože mně to tak nepřípadá. Mohl jsem umřít na skládce. Mohl jsem se tam rozložit jako obyčejná, banánová slupka, a nikdo by mě nenašel. A kdyby jo, tak si představ si články v novinách. Zavražděn sardinkou. Ukrutně zamodrován sardinkou. Žádná vznešená smrt. Možná proto většina námořníků utonula pod vodou. Vinou tý hanby nechtěli doplavat ke břehu.

KOCOUR: Dovolte mi, abych konstatoval, že smrt je zřídka vznešená.

HOLČIČKA (*v pozadí*): Ten pán nemá bačkůrky!

TOMÁŠ (*smutně*): Jak mám věřit, když jsi mě tam nechal?

KOCOUR: Byl jsem nečekaně odvolán kvůli jiné záležitosti. Zároveň jsem věděl, že v tom lese nezemřete.

TOMÁŠ: Jak?

KOCOUR (*váhavě*): To je prostě fakt. Zato dneškem jsem si vůbec nebyl jistý. Chystal jste se svoji sebevražednou misi dotáhnout do konce? Uvědomoval jste si rizika?

TOMÁŠ: Uvědomoval jsem si to riziko, že bych moh vážně umřít.

Otevření automatických dveří, ruch parkoviště, vzdálené troubení aut.

Tomáš se zhluboka nadechne. Zpěv ptáků.

KOCOUR: Tohle by tedy byla vaše cesta do nebe? Dvořákův, tedy pardon, Tomášův slavnostní pochod? (*kousavě*) Klepání na nebeskou bránu režiséra Thomase Jahna, jehož nejúspěšnějším snímkem je...překvapivě Klepání na nebeskou bránu.

TOMÁŠ: Chceš říct, že bych se nedostal do nebe?

KOCOUR (*unaveně*): Skokem pod Jidáše Iškariotského pravděpodobně ne.

TOMÁŠ: Jenomže ten osobák měl zpoždění.

KOCOUR: Copak ve vašem zájmu už není zachránit Alenu Nývltovou, Tomáši?

TOMÁŠ: Stejně jsme ji nenašli. Podle mě to nemá cenu. Nemůžeš si bejt ani pořádně jistej, jestli nějaká kletba existuje. Bejt si jistej svojí vlastní existencí. Jednoho dne prostě vstaneš a uvědomíš si, že ti všechno stojí v cestě. Tramvaje a vlaky. Poštovní obálky. Povinnosti vůči dětem. Stoh papírů, co potřebujou poskládat. A to vůbec není jednoduchá práce.

Stárnu. Všechno živý z podstaty stárne a kuřecí maso z letáků se časem zkazí. Proč Bůh aspoň nezbaví svět rakoviny? Já si ty svoje představy klidně nechám.

Ozve se dětský smích.

TOMÁŠ: Budou mi ukradený. Klidně budu do konce života skládat klapačky z papíru, když Bůh zbaví svět rakoviny. Berte mě vážně.

KOCOUR: Tomáši?

TOMÁŠ: (*váhavě*): Protože jestli měl rakovinu i můj táta-

KOCOUR: Neměl. Ujišťuji vás, že váš otec nemocný nebyl.

TOMÁŠ: Aha, no...

KOCOUR: Musíme zjistit, kde je Alena Nývtová. Soustřed'te se, prosím. Musíte si uvědomit, že kdyby mohl někdo pomocí kletby měnit ostatní lidi v pařezy, na světě by zavládl chaos. Anebo by se objevil vykácený les.

TOMÁŠ (*podrážděně*): Kam teda pojedeme? Nechci chodit pěšky. Před chvílí jsem šlápnul do zmrzliny.

KOCOUR: Tuším, že šestkou, směrem na Josefovou. Mohl byste mě vysadit? Nevidím do jízdního řádu.

SCÉNA 17 (U NÝVLTA)

Zvuk jedoucí tramvaje a štěbetání cestujících.

ODOSOBNĚNÝ ŽENSKÝ HLAS: Zastávka Josefova.

Otevírání dveří, kroky. Je slyšet ševelení větru a krákání havranů. Při každém kroku Tomášovi pod nohama šustí listí.

TOMÁŠ (*zadrkotá zubama*): Co to je za místo?

KOCOUR: Hrad zkázy. Nedívejte se takhle, je to hříčka. Tady se recykluje papír.

TOMÁŠ: A co tady děláme my? Nemám z toho nejlepší pocit. Vlastně už si nevzpomínám, kdy jsem měl naposledy dobrej pocit. Nebo prostě pocit.

KOCOUR: V čele téhle společnosti stojí Aleny manžel, Radek Nývt.

TOMÁŠ: To jako že ji zaklel on?

KOCOUR: Vy si nemyslíte, že je možné všechno? Zrovna s vaším duševním stavem, kdy se vás zcela očividně zmocňuje deprese, bych si dovolil hádat, že je vaše fantazie jednou širokou škálou možností, jak přijít o život.

TOMÁŠ (*něco si zamručí pod vousy*): A jak ho v tom baráku najdeme? Musí to mít asi tisíc pater. Tisíc havraních očí.

KOCOUR: To nebude těžké. Touhle dobou mu končívá směna. Tím myslím ředitelování.

Bzučák na dveřích. Ozvou se hlasité pozdravy, když se Nývlt loučí s někým v budově.

TOMÁŠ (*potichu*): Ten nevypadá na to, že by kradl kletby. Je to docela normální dědek.

KOCOUR: Však uvidíte, jak se bude tvářit, až mu řeknete, že o Aleně víte. Jen do toho. A snažte se hovořit přesvědčivě. Nemáte co ztratit, Tomáši. Boty jste nechal v nemocnici. Stojíte taky obnažený jako před Bohem.

TOMÁŠ (*zařve*): Hej! Haló-počkejte, prosím. Jste pan Nývlt?

Šustění listí.

NÝVLT (*očividně nesvůj*): No, ano. Můžu pro vás něco udělat? Jestli jde o peníze, tak naše společnost už dlouhodobě přispívá na charitu Zelená duha. A já sám osobně vlastním dva opuštěné psy z útulku. Jsou bez papírů, nějaká pouliční směska. Takže jestli pro mě máte nějakou nabídku, musím bohužel-

TOMÁŠ: Musím se zeptat. Neukradl jste v poslední době nějaký kletby?

KOCOUR: Máte se ptát na Alenu! Pane na nebi...

TOMÁŠ: Tak se teda ptám na Alenu. Kde je vaše žena?

NÝVLT: Z jakých jste novin? Pro jaký plátek děláte? Pro Hrom? Už před týdnem jsem vydal tiskové prohlášení, že se ke zmizení své manželky odmítám vyjadřovat. Na mém neštěstí si kariéru stavět nebudete. Jaké je vaše jméno?

KOCOUR: To mu neříkejte.

TOMÁŠ: To vám neřeknu.

KOCOUR: Řekněte, že jste byl v tom lese.

TOMÁŠ: Byl jsem v tom lese!

NÝVLT: Co? Cože, prosím? Nechápu, o čem to tady-

TOMÁŠ: Byl jsem v tom lese a málem jsem umřel, když jsem se skutálel ze skládky dolů. Jak mi to vysvětlíte?

KOCOUR: Za to sice nemůže, ale jdete na to dobře.

NÝVLT: Chcete ode mě peníze? Necháte mě pak na pokoji? Protože já už o všem mluvil s policií a na tohle vážně nemám náladu. Tak kolik? A nějakou přijatelnou částku. Jste tenhle týden už třetí otrava, ale vy jste si na rozdíl od nich aspoň nevzal boty, jak tak koukám, abyste působil chudě. To nebude jen pět tisíc, co? Na co čekáš? Tak už se vymáčkni, ty grázle.

TOMÁŠ: Tak...pěťadvacet.

NÝVLT: Já to vědě! O mě se snad pokoušej mdloby. Takovou hotovost u sebe ani nemám. Vy si všichni myslíte, jak se dá na papíru krásně vydělat, co? Tak já vám něco řeknu, drahý pane, vy, vy jeden. Tak teda - na papíru se vydělat nedá!

Šustění a rána.

TOMÁŠ (*malátně*) Kocoure? Co se stalo?

KOCOUR: Praštil vás. Nevypadá na to, ale podle všeho se pod tou slupkou ukrývá rváč.

TOMÁŠ: Už zase krvácím.

KOCOUR: Ano. Nývlt se vydal zpátky do budovy. Nejspíš na vás zavolá policii. Domnívám se, že ho vámi požadovaná částka doopravdy rozběsnila. To nebylo špatné. Pravděpodobně před námi něco skrývá.

TOMÁŠ: (*slabě*) Mých pětadvacet korun na čokoládu.

KOCOUR: Asi vás nepochopil.

Krákání havranů. Ozve se smích dětí.

DÍTĚ 1: Nikdo tě nechápe, Tomáši.

KOCOUR: Počkám tady, než vás odvezou. Bůh si nepřejí, abych teď odcházel.

SCÉNA 18 (NEMOCNICE)

Pípání přístrojů u nemocničního lůžka a cvakání pletacích jehlic.

MÁMA: Otče náš, jenže jsi na nebesích, posvět' se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dejž nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům-

TOMÁŠ (*velice slabě*): Zdál se mi sen.

Chvíli je ticho.

TOMÁŠ: Sen o tátovi. Mluvil se mnou. Řekl, že jsi byla tak krásná, když tě poprvý uviděl, jak vycházíš z obchodu. Vítr na parkovišti ti nadnášel sukni a vlasy se ti vlnily podél tváří. Viděl jsem ho, jak sedí na břehu a pořád na nás čeká.

Máma začne plakat.

TOMÁŠ: Chtěl, abych ti zazpíval Červánky slz, ale já si to moc nepamatuju.

Máma popotahuje a snaží se něco říct, ale přes pláč jí to nejde.

TOMÁŠ: Myslím, že táta už nežije.

SCÉNA 19 (NEMOCNICE)

Pípání přístrojů u nemocničního lůžka. Vrkání holuba za oknem.

TOMÁŠ: Když jsem poprvý uviděl tu zářící dámu uprostřed třídy, tak mi nedošlo, že si kvůli ní později ještě tolikrát rozbiju nos. Vypadala docela něžně, připomínala mi prodavačku, co sedávala v PANEMU u pokladny číslo pět. Vasy v culíku, unavená, ale v očích teplo. A v dlaních taky, když mi rukou s neupravenýma nehtama podávala nazpátek drobný. Věděl jsem, že je na ní něco božského, říkal jsem si: páni, to musí bejt ona, Marie.

Jmenovala se Zuzana a bydlela v paneláku kousek od obchodáku s dvouletým klukem a činčilou. Řekl jsem jí, že bych si ji klidně vzal, kdybych nemiloval Kláru. Ten den se na mě snad poprvý usmála.

Zase jsem mohl mít nějakou dobu pocit, že Bůh existuje a že se na mě dívá. Než mi paní z pokladny číslo čtyři řekla, že Zuzana umřela. Pár měsíců po tom, co se na mě usmála. Ještě mám tři koruny, který mi vrátila, když jsem si kupoval tvaroh za sedmnáct. Je ve slevě, řekl jsem jí. Hlásil to ten člověk v rozhlase. To je počítačovej hlas, řekla Zuzana spiklenecky. Není opravdovej.

Není skutečnej.

Není skutečnej.

MÁMA (*potichu*): Tomáši?

DOKTOR: Musíte na něj pomalu, paní Jelínková. Má v sobě silné léky.

Vrkání holuba.

TOMÁŠ: Seš za vodopádem, mami?

MÁMA: (*potichu*) Ted' už ti dali na okno mříže, Tomáši.

DOKTOR (*žoviálně*) : Myslel jsem si, že starýho morouse Nývlt jen tak něco nerozhodí, ale vy jste mu málem přivodil infarkt. Když pro vás přijela policie, byl víc mimo, než v den, co se ztratila jeho žena.

TOMÁŠ: Takže on ji-

DOKTOR: Určitě ji nezabil. Podle všech bulvárních plátků sice neměli to nejšťastnější manželství, ale vzhledem k tomu, že to byla pravděpodobně jediná ženská široko daleko, která byla ochotná se o něj starat a pomáhat mu řídit firmu, tak by o ní nerad přišel. Komisař mi říkal, že se Nývlt rozhodl zaplatit za návrat svojí drahé ženy těžké prachy. No ano, nebuďte tak překvapení. Někdo ho vydírá. To proto na vás reagoval poněkud přehnaně. Mohlo mu ale dojít, že jste prostě pacient, který se vydal na procházku. Nemám pravdu?

MÁMA: Jak tě to napadlo, Tomáši? Donutil tě k tomu někdo?

DOKTOR: Slyšíte znovu hlasy, Tomáši?

TOMÁŠ: Asi jsem jen potřeboval ujít kus cesty. Něco najít.

DOKTOR: No, teď si u nás nějaký čas pobudete.

TOMÁŠ: A co můj telefon? Našel se?

DOKTOR: Někdo vám má volat?

TOMÁŠ (*klidně*): Služebník boží.

SCÉNA 20 (DOMA)

Hraje píseň Ave Maria.

TOMÁŠ (*spiklenecky*): Nikdy předtím jsem se to neučil, ale stejně na to mám talent. Takhle si to přehnete, velkej bílej papír napůl, jo?

Ozve se dětský smích.

TOMÁŠ: Pak je to čtverec, ne úplně, ale když utrhnete ten kus, co je navíc, ten kus, co nikdo nemá rád, ten kus, co překáží! (*frustrovaně*) Tak to bude základ. Pak stačí přehnout rohy, otočit to a zase je přehnout. Ne ty samý rohy, ale ty další...

Chápete to? Jste si jistí? Všichni před sebou máme ten samý obrazec? Jestli jo, stačí vzít fixy a jednotlivá políčka vybarvit. Dvnitř stačí napsat čísla. A potom už jen zábavný fráze. Třeba: Musíš třikrát vyskočit na jedný noze.

Během tříměsíčního pobytu v léčebně jsem stačil udělat tři sta klapaček. Jedna za každěj den.

Píseň Ave Maria přejde do ticha, než zmizí úplně.

MÁMA: (*přes dveře*): Už to mám. Tomáši, pojď!

TOMÁŠ: Šišky s mákem?

MÁMA: Za 8,90!

Kroky, otevření dveří.

Oba jdou do kuchyně, parkety vržou. Je slyšet zapnutá digestoř a tikání hodin. Odsunutí židlí od stolu. Cinkot nádobí a příborů.

TOMÁŠ: V sošce Panny Marie, zabalenej uprostřed kapesníku, ležel náhrdelník s obroušeným kamenem velkým jak můj nehet na palci. Když jsem ho vystavil proti oknu, světlo začalo tancovat po zdech a po nábytku. Máma se smála a pak zas brečela. V tom světle mi její brada připadala docela malá a něžná. Zeptal jsem se jí, jestli to je diamant.

MÁMA: To je láska tvýho táty. Dáš si ještě trochu máku?

TOMÁŠ: Ani ne.

MÁMA: Vzal sis dneska prášky?

TOMÁŠ: *(vyrovnaně)* Mami, všechny hlasy jsou pryč. Je tady jen ten tvůj.

MÁMA: To jsem ráda. Co bys rád dělal odpoledne? Mohli bychom si zajet na procházku do lesa. Nebo chceš jít do PANEMU?

TOMÁŠ: To už mě přestalo bavit. Rád bych jen tak ležel a poslouchal Kláry zpěv.

MÁMA: Klára? Ty ji slyšíš zpívat?

TOMÁŠ: *(s plnou pusou)* Čemu se divíš? Sama víš nejlíp, že jsou tady zdi jak papír.

MÁMA: *(potichu)* Tomáši, už to bude rok a půl, co se odstěhovala. Vždyť jsi jí pomáhal s

tou skříní. Copak se nepamatuješ?

Zacinkání, když Tomášovi z rukou vypadne příbor.

MÁMA (vážně): To je v pořádku, Tomáši.

TOMÁŠ (vynervovaně): Ne, to teda není.

Odsunutí židle od stolu. Kroky, třísknutí dveří.

TOMÁŠ: Jak jsem si jen mohl myslet, že na mě Bůh dohlíží? Jak jste mi jen mohli lhát, že Bůh nedokonalý věci miluje? Na vás se dívám! Odpovězte. Copak mě nevidíte? I Klára zmizela. A její zpěv mi bude navždycky připomínat, že jsme se mohli vzít.

Mohli jsme mít rodinu, chodit na nedělní nákupy do PANEMU, přísahám, přísahám na cokoli na tomhle světě, že bych si vždycky pohlídal, jestli mám s sebou dost peněz a jestli jsem si nezapomněl about boty.

Ted' mi už nezbývá, než sedět a čekat v tomhle pokoji na další bílý čtvrtky a dívat se proti světlu na malej diamant na stříbrným řetízku. Bez Kocoura. Byl snad Kocour zhmotněním mojí víry? Jak jste to vnímali vy? Já se zlobím. Vidíte?

Ne, moment. Vy mě vlastně celou dobu jenom slyšíte.

Vzali jste si dneska prášek?

Chvilé ticha.

MÁMA: Tomáši!

Blížící se kroky, otevření dveří.

MÁMA: Tomáši, ty kouříš?

TOMÁŠ: Ne. Proč?

MÁMA: Někdo nechal za dveřma na rohožce cigarety. Loftky.

KONEC